

πύργος τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ. Ἐν γένει δὲ ἡ παιδιὰ αὕτη εἶχεν ἀστρονομικὸν ἀντικείμενον.

Ταυρεῖη δ᾽, παιδιὰ παρὰ Ταραντίνους ἰδίως ἐν χρήσει.

Τρόπα, ἡ παρ' ἡμῖν γουβίτζα, καλουμένη, ἦν ἔπαιζον δι' ἀστραγάλων ἢ καὶ βαλάνων.

Τροχός, παιδιὰ καθ' ἣν ἔχοντες εἶδος τροχοῦ οἱ παῖδες ἔστρεφον αὐτὸν μᾶστιγι κτυποῦντες.

Τρυγοδίγησις. Βυθίζοντές τι πράγμα εἰς τρυγὸς λεκάνην καὶ περιάγοντες ὀπίσω τὰς χεῖρας, ὥφειλον διὰ τοῦ στόματος νὰ ἀναλάβωσιν αὐτό.

Φίττα μαλιᾶδες καὶ φίτταροι ἢ φιτταμελῖαι, παιδιὰ τῶν παρθένων, καθ' ἃς ἔτρεχον εὐφημοῦσαι τὰς Νύμφας καὶ παροξύνουσαι ἀλλήλαις εἰς τᾶχος.

Φρυγίνδα, εἶδος παιδιᾶς διὰ κυάμων ἢ δι' ὀστράκων, ὡς ὁ Πολυδεύκης, ἅτινα θέτοντες μεταξὺ τῶν δακτύλων τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ἔκρουον κατ' ἀριθμὸν.

Χαλκίнда, τὸ εἰς χαλκὸν κυβεύειν.

Χαλκισμός, ὅστις συνίστατο εἰς τοῦτο. Νόμισμά τι ὀρθὸν περιστρέφετο ταχέως ἂν λοιπὸν ὁ παίζων ἐδύνατο νὰ ἀναλάβῃ τὸ νόμισμα εἰς τὸν δάκτυλον ἐνῖκα.

Χελιχελώνη, παιδιὰ τις παρθένων. Μία αὐτῶν κατημένη λέγεται χελώνη, ἄλλαι δὲ περιτρέχουσαι, ἐρωτῶσι «χελιχελώνη, τί ποιεῖς ἐν τῷ μέσῳ;» Ἡ δὲ ἀποκρίνεται. «Ἔρια μαρύομαι καὶ κρόκην Μιλησίαν.» Εἶτα ἐκεῖναι πάλιν «Ὁ δ' ἔκγονός σου τί ποιῶν ἀπώλετο;» ἡ δὲ λέγει «Λευκὰν ἀφ' ἵππων εἰς θάλασσαν ἔλατο.»

Χυτρίνδα, παιζομένη οὕτως. Καθέζετό τις ἐν μέσῳ, εἶτα κύκλῳ περιτρέχοντες οἱ παῖδες περὶ τὸν καθεζόμενον, τὸν κάμνουσι νὰ περιστρέφῃται, ἕως οὗ συλλάβῃ τινὰ, τίπτοντες αὐτόν· εἶτα κατέζεται ὁ συλληφθεὶς.

Ωμιλλα. Περιγράφοντες κύκλον, ἔρριπτον ἀστραγάλους ἢ κάρυα, προσπαθοῦντες νὰ μείνῃ τὸ ῥιπτόμενον ἐντὸς τοῦ κύκλου· ὁ δὲ ἐπιτυχὼν ἐνῖκα.

Τοιαῦται ἦσαν αἱ παρὰ τῶν διαφόρων συγγραφέων ἀναφερόμεναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλήσι παιδιαί.

Ε. Σ.

Η ΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

(Συνέχεια ἴδε φυλλάδιον 29).

ἘΣΠΕΡΑΝ τινὰ ἡ δεσποσύνη Μωβερνή κατημένη ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς συνωμίλει μετὰ τῆς θαλαμηπόλου τῆς, ἐκεῖ πλησίον κατημένης. Ἡ νέα ἦτο δυσηρεστημένη καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν, διότι ὁ καιρὸς ἦτο ὀμίχλώδης καὶ ἡ γῆ ἐκαλύπτετο ὑπὸ χιόνος· ἔφερε δ' ἐπὶ τέλους τὴν ὀμιλίαν μετὰ πολλὰς περιστροφὰς εἰς τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὴν θέμα.

— Τί πρόστυχος ἄνθρωπος εἶναι αὐτός ὁ Οὐιλιάμ, εἶπε· δὲν εἶναι ἀληθές, φιλότατη μου Μαργαρίτα; Δὲν δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι εἶναι ἄσχημος, καὶ ἐν τούτοις ποτὲ δὲν κατώρθωσα νὰ τὸν ἀγαπήσω. Νομίζω ὅτι εἰς ἐρωτόληπτος πρέπει νὰ εἶναι κομψός, πρόθυμος, καὶ ὅμως θὰ πιστεύσῃς ὅτι σήμερον ἀκόμη δις ἢ τρίς εἶπον δυνατὰ ὥπως μὲ ἀκούσῃ. — Θεέ μου! πόσον ἐπιθύμουν νὰ ἔχω μίαν ἀνθοδέσμην ἐξ ἱῶν! Ἀλλ' ὁ βαρῶνος ἔκαμε τὸν κωφὸν καὶ εἰσέτι περιμένω τὴν ἀνθοδέσμην μου! Γελᾷς, Μαργαρίτα, ἐν τούτοις τὰ πράγματα ταῦτα, τὰ μικρὰ φαινόμενα, εἶναι σπουδαῖα, καὶ τόσον πολὺ μὲ ἐνδιαφέρουν, ὥστε προθύμως ἐδίδον τὸ ἐκ μάργαριτῶν περιδέραιόν μου ἀντὶ ἐνὸς ἴου.

— Πολὺ ἀκριβὰ πληρώνεις τὰς ἰδιοτροπίας σου.

— Ἰδιοτροπία ἢ ὄχι, θὰ τὴν αἰθανθῇ ὁ Κ. Δορσέτ περισσότερον παρ' ὅσον φαντάζεται.

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἡ χαρίεσσα κόρη ἔθηκε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ κοιμηθῇ, ἐν ᾧ ἡ Μαργαρίτα ἔπινε καφὲ ἵνα ἀπομακρύνῃ τὴν ὑπναλίαν τῆς. Ἡ ἄγρυπνος φύλαξ ἔπιε πολλὰ κυμβία, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἀφού ἀντέστη πρὸς ἀκατανίκητον κάρωσιν, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος.

Ὅτε ἡ δεσποσύνη Μωβερνή ἐξύπνησε τὸ πρῶτον ἀντικείμενον ὕπερ πλησίον τῆς κλίνης τῆς ἐπὶ τοῦ μικροῦ βερνικωμένου τραπεζίου τῆς παρετήρησεν ἦτον ἀνθοδέσμη δροσερῶν ἱῶν ἐντὸς κρυσταλλίνου δοχείου.

— Θεέ μου! ἐφώνησε, φιλότατη μου Μαργαρίτα, τρέξε νὰ σὲ ἐναγκαλισθῶ! Ποῦ λοιπὸν συνέλεξες τὰ ὠραῖα ταῦτα ἱα;

Ἡ Μαργαρίτα ἐκπληκτος μάτην ἰσχυρίζετο ὅτι δὲν συνέλεξεν αὐτὴ τὰ ἄνθη ἐκεῖνα.

— Λάβε τὸ περιδέραϊόν μου, τῇ εἶπεν ἡ Ἄννα, εἰς σὲ ἀνήκει φιλότατῃ μου, σοὶ τὸ ὑπασχέθην.

Ἡ δεσποσύνη Μωθερνῇ ἐζήτησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ἐκ μαργαριτῶν περιδέραϊόν της, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐπὶ τῆς τραπέζης της. Ἐνθυμεῖτο τὴν θέσιν ὅπου τὸ εἶχε ἐναποθέσει καὶ τὴν ὑπόσχεσιν ἣν ἔκαμε νὰ τὸ δωρήσῃ εἰς ὅτινα ἤθελε τῇ φέρεῖ ἱα. Τὰ ἄνθη ἦσαν ἐκεῖ, ἀλλὰ τὸ περιδέραϊον ἔλειπεν . . . Ἡ Ἄννα προσέφερεν εἰς τὴν Μαργαρίταν ἕτερον ἐκ τῶν πολυτελῶν κοσμημάτων της, καὶ ἐνεδύθη ὅλως σύννου.

Τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην ὑπεδέχθη τὸν Δορσέτ μετὰ πλείονος ὑπὲρ ποτε ψυχρότητος, ἀλλ' ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ ἐπροσποιήθη ὅτι δὲν τὸ παρετήρησε· τὴν δὲ συνήθη ὥραν τοῦ ὕπνου, ἡ Ἄννα ἤττον τῆς προτεραιᾶς διακεχυμένη, ἐξεδύθη βραδέως.

Τὸ ἐν τῇ ἐστία ἀνάπτον πῦρ ἐζέχεεν ἐν τῷ δωματίῳ θερμότητα μεγάλην. Ἀφῆρσε τὸ ἐκ μεταξοτροχάπτου περιλαίμιον, ὅπερ ἐκάλυπτε τὸν λευκὸν λαιμὸν της καὶ τὸ ἔρριπεν ἐπὶ ἑδρας τινος ἐγγὺς τῆς κλίνης της. Τὴν πρωῒαν ἐξυπνήσασα δὲν εὔρεν αὐτὴ χεῖρ ἀόρατος τὸ εἶχεν ὑπεξαίρεσει. Ἡ δεσποσύνη οὐδὲν ἀνέφερε περὶ τούτου εἰς τὴν Μαργαρίταν, διότι ὅλα τὰ ἄλλα κοσμήματά της, δακτυλίδια, περιβραχιόνια καὶ λοιπὰ ἦσαν εἰς τὴν θέσιν των.

Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας αἱ μυστυριώδεις αὐταὶ ὑπεξαίρεσεις ἀνευεοῦντο. Ἡ Ἄννα ἔχασεν ἐκ διαλειμάτων τὸ ἐκ ταινιῶν σύμπλεγμα, δι' οὗ προσέδεε τὴν κόμην της, τὰς χειρίδας της, τὸ ἐκ λευκοτάτου ὑφάσματος ῥινόμακτρον της, ἔν κατόπτον, εἰς θένωπτήρισθῃ πρὶν κατακλινθῇ, καὶ ἄλλα πράγματα μικρὰν ἔχοντα ἀξίαν.

Δὲν ἠθέλησε δὲ οὐδ' εἰς αὐτὴν τὴν μητέρα της νὰ φανερώσῃ ὅ,τι τῇ συνέβαινεν ἐκάστην πρωῒαν, διότι ἡ φαντασία της τῇ παρεσκεύαζεν ἀπόκρυφόν τινα ἡδονὴν εἰς τὸ μυστήριον τοῦτο, ὅπερ ἄλλως τε οὐδὲν εἶχε τὸ ἐπίφοβον. Ἡ γνῶσις ὅμως ἐντελῶς τί συνέβαινεν εἰς τὰ ἄλλα δωμάτια, καὶ ὡς ἀληθὲς θυγάτηρ τῶν Ἰνδιῶν, ἐγκατελείπετο ἄνευ προσφυλάξεώς τινος εἰς τὴν βωμαντικὴν ἐκείνην περιέργειαν, ἐν ᾗ καὶ ἡ καρδία ἔχει τὸ μέρος της.

Τὴν ἑσπέραν εἰσῆρχετο εἰς τὸ δωμάτιόν της πρὸ τῆς εἰθισμένης ὥρας, οὐδεμίαν ἐδίδοε προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους τῆς γραίας τροφοῦ της, καὶ ὁ ὕπνος της, καὶ τοὶ ἐλαφροὶ, ἦτον ὅμως πλήρης ὀνείρων. Ὁ γδὴ ἡμέρα ἦτον ἤδη, ἀφ' ἧς ἤρξαντο

αἱ παράδοξοι αὐταὶ κλοπαί, ὅτε ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς τοῦ ὥρολογίου σημαίνοντος δευτέραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥραν, ἡ δεσποσύνη Ἄννα ἀνετινάχθη ἐπὶ τῆς κλίνης της, νομίσασα ὅτι ἤκουσε θόρον τινα ἐν τῷ δωματίῳ της. Παρετήρησε περίξ αὐτῆς καὶ εἰς τὸ φῶς τῆς ἐπὶ τῆς μαρμαρίνης τραπέζης λυχνίας της εἶδε τὴν ἀγαθὴν Μαργαρίταν μόνην κοιμωμένην πλησίον τοῦ πεπληρωμένου κυμβίου της. Ἡ Ἄννα ὑπέθεσεν ὅτι ὠνειρεύθη καὶ ἔπεσεν αὐθις ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου της.

Τὴν ἐπιούσαν νύκτα κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ὁ αὐτὸς κρότος ἀπέσπασε τοῦ ὕπνου της τὴν ἀνήσυχον κόρην. Ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐξέπεμψε κραυγὴν φρίκης . . . Παρετήρησεν εἰς τὴν λάμπιν τῆς λυχνίας νέον τινα πλήρη χάριτος, ἀναστήματος θεακτικοῦ, ὄρθιον παρὰ τὴν ἐστίαν. Αἱ ἀκτῖνες τοῦ φωτὸς ἀντανεκλῶντο ἐπὶ τῆς μαύρης καὶ ὡς ὁ ἱάσπισ λαμπρᾶς κόμης του, καὶ ἐδείκνυντο τὸ εὐρὺ καὶ γαλήνιον μέτωπόν του καὶ τὸ γλυκὺ καὶ ἐπίχρι πρόσωπόν του, εἰς τὸ ὁποῖον μικρὸς μύσταξ ἐδίδεν ἐκφρασίαν ἀρειμάνιον. Ἦτο δὲ ὅλως ἀφηρημένος καὶ κεκλιμένος πρὸς τὸ κρυστάλλινον ἀγγεῖον, ἐνθα ἡ Ἄννα θρησκευτικῶς ἐφύλαττε τὴν μυστηριώδη ἀνοδοδέρμην. Ἐλάβεν ἔπειτα τὰ ἡμιξηραμένα ἄνθη, τὰ ἐκρυψεν εἰς τὸ στήθος του καὶ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν παστάδα. Εἰς τὴν κίνησίν του ταύτην ἡ νέα κόρη ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὅτε δὲ μετὰ μίαν στιγμὴν ἀγωνίας ἐτόλμησε νὰ τοὺς ἀνοίξῃ ἐκ νέου, ὁ μὲν ἄγνωστος εἶχε γίνεαι ἄφαντος, ἡ δὲ Μαργαρίτα ἐξηκολούθει κοιμωμένη.

Ἡ δεσποσύνη Μωθερνῇ κεκλιμένη ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου της καὶ ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἴστατο ὁ ἄγνωστος, ἔμεινε μέχρι τῆς πρωῒας ἐν τῇ ὀνειρώδει ταύτῃ καταστάσει. Ἡ ἐμφάνις καὶ ἡ ἐξαίφανις τοῦ ξένου ἦσαν περιστάσεις τοσοῦτον μυστηριώδεις, ὅσον καὶ τὸ δῶρον τῶν Ἰων καὶ αἱ κρύφαι αὐτῶν ἐκείνων προηγουμένων νυκτῶν. Ἡ Ἄννα ὑπεξαίρεσεις τῶν προηγουμένων νυκτῶν. Ἡ Ἄννα ἐσκέφθη κατὰ πρῶτον μὴ ὅλα ταῦτα ἦσαν παράστασις τις φαντασιώδους, καθὼς εἰς τῶν ἀνατολικῶν ἐκείνων μύθων, τοὺς ὁποίους ἐν τῇ παιδικῇ της ἡλικίᾳ τῇ διηγούντο. Μὴ ὁ ξένος ἦτον πνεῦμα τι ἐξ ἐκείνων ἅτινα καταβαίνουσιν ἐνίοτε εἰς τοὺς θνητούς; Ἡ μὴ ὁ ὑπὲρ τὴν γῆν κόσμος εἶχεν ἀνοιχθῇ καὶ μετόκησεν αὐτὴ εἰς γωνίαν τινα τῆς γῆς τῶν μακάρων; Εἶχε δίκαιον νὰ παραδοθῇ εἰς τοιαύτας σκέψεις ἡ Ἄννα ἐπὶ πολὺ, ἀλλ' ἀφ' ἐτέ-

ρου τὰ πάντα περίξ αὐτῆς ἐβεβαίουν τὸν τόπον τῆς πραγματικότητος. Τὰ ἄνθη ἐξέπεμπον τὴν εὐωδίαν αὐτῶν εἰς τὸ δωμάτιον, τὰ πάντα ὑπάρχον εἰς τὴν θέσιν των. Εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ἐκάστην πρῶταν ὤφειλε νὰ ἀντικαθιστᾷ πρᾶγμα τι τὴν νύκτα ἀφαιρεθὲν, ἀλλὰ πῶς εἰσῆγετο ὁ ἄγνωστος εἰς τὸ δωμάτιόν της; τίς ἦτο; πόθεν ἤρχετο; ὅποιοι ἦσαν οἱ σκοποί του, καὶ διὰ τίνος τρόπου εἰσῆγετο εἰς τὸ ἀγνιστήριον ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὅποιον ἐφυλάσσετο; ἰδοὺ ποίας ἐρωτήσεως ἔκαμνεν ἡ Ἄννα εἰς ἑαυτήν. Βεβαίως ὁ ἄγνωστος δὲν ἦτο κλέπτης, διότι οὔτε τοὺς τρόπους οὔτε τὴν φυσιογνωμίαν εἶχε τοιούτου εἶδους ἀνθρώπου. Μήπως δὲν ἠδύνατο νὰ τῆς ἀφαιρέσῃ τὰ κοσμήματα, τοὺς ἀδάμαντας, τὰς ἐσθῆτας, τὸ πλῆρες τέλος βαλάντιόν της; Καὶ ὅμως ἐκεῖνος παρορῶν ταῦτα ἐλάμβανεν ἄνθη ξηρὰ ἢ εὐτελὲς ῥινόμακτρον, ἢ ἄλλα μικρὰς ἀξίας πράγματα. Ἐν τούτοις ἂν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δὲν εἶχε πονηροὺς σκοποὺς τί ἤθελεν εἰς τὸ δωμάτιόν της; Ταῦτα ἀναλογιζομένη ἡ Ἄννα ἐφορίκια, ἀλλὰ καὶ ἐνεθαῖρνοντο ἀναπολοῦσα τὴν προφύλαξιν ἣν ἐλάμβανεν ὁ ξένος καὶ τὸν περίφροντιν αὐτοῦ τρόπον, ὅστις ἐνέφαινε ἀνθρώπον πεπολιτισμένον, ἔχοντα καρδίαν εὐγενῆ καὶ εὐαίσθητον. Ὅπως δὴποτε ὅμως τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος ἡ Κ. Μωβερνὴ εὔρε τὴν θυγατέρα της ὠχροτέραν τοῦ συνήθους. Ἡ Ἄννα ἐπεθύμει νὰ ὁμολογήσῃ εἰς τὴν μητέρα της τὰ πάντα, ἀλλ' ἡ δύναμις τῇ ἔλειπεν· ἄλλως τε ἦτον ἤδη πολὺ ἄργά. Προσεποιήθη λοιπὸν μικρὰν κεφαλαλγίαν καὶ διῆλθε τὴν ἐπίλοιπον ἡμέραν κυματιομένη μεταξὺ τῆς ἐλπίδος καὶ τοῦ φόβου νὰ ἴδῃ τὸν νυκτερινὸν ξένον.

Κατὰ τὴν συνήθη ὥραν ἡ νέα κόρη, πάσχουσα ἐκ νευρικῆς ταραχῆς, δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ· τέλος κρότος ὑπόκωφος ἠκούσθη καὶ σκιά τις διῆλθεν ὅπισθεν τῶν παραπετασμάτων. Ἡ Ἄννα κεκλεισμένους ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μόλις ἀναπνεύουσα, ἡσθάνθη σφοδρῶς πάλλουςαν τὴν καρδίαν της. Ὁ κρότος ἔπαυσε καὶ ἐπὶ μικρὸν βαθεῖα ἐπεκράτησε σιωπὴ. Ἡ Ἄννα ὑπέλαβε μετ' ὀλίγον ὅτι τὰ μετὰξιν παραπετάσματά της ἐταράχθησαν καὶ φῶς ζωηρότερον ἐφώτιζε τὴν παστάδα. Καὶ δὲν ἠδύνατο μὲν νὰ ἴδῃ τί συνέβαινε, ἀλλὰ δὲν ἤργησε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὁ ξένος ἀφοῦ ἐκλινεν ὀλίγον ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου της ἐγονάτιζε πλησίον τῆς κλίνης. Αἴφνης ψιθυρισμὸς δυσδιάκριτος ἐξέπνευσεν εἰς τὸ οὖς της, ὡς στεναγμὸς μύχιος διαφεύγων ἐν μέσῳ βαθεῖας

συγκινήσεως. Ὁ ἄγνωστος ἦτον ἐκεῖ, τρέμων πλησίον αὐτῆς, παρατηρῶν αὐτήν, διότι ἡσθάνθη ἐκεῖνη τὸ πῦρ τῶν βλεμμάτων του.

Ἡ Ἄννα ἔμεινεν ἀκίνητος, οὐδὲν δὲ σημεῖον ἐργηγόσεως παρείχεν εἰς τὸν νέον ἀνθρώπον, καὶ μόνον αἱ σινδόνες τῆς κλίνης ἐγνώρισαν τὸ μυστικὸν τῆς ταραχῆς, ἣν τοσοῦτον ἐκεῖνη προσεπάθει νὰ περιστείλῃ. Τέλος ὁ ξένος ἠγέρθη ἀποφθεῖ, καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς ἡ Ἄννα ἀναπνεύσασα ἐλευθέρως, ἐμάντευσεν ὅτι ἐκεῖνος εἶχε γίνεαι ἄφαντος. Ἐῤῥιψε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν Μαργαρίταν, ἀλλ' ἐκοιμᾶτο βαθέως.

Τὴν ἐπομένην νύκτα, πρὶν τὸ ὠρολόγιον σημάνῃ τὴν δωδεκάτην, ὁ ξένος εἰσῆλθε μὲ βήματα σιγαλὰ εἰς τὸ δωμάτιον· προὐχώρησε πρὸς τὴν κοιμωμένην φρουρὸν, καὶ ἡ Ἄννα παρετήρησεν ὅτι ἔλαβε τὸ σινικὸν κυμβίον της, καὶ ἔχυσεν ἐντὸς αὐτοῦ σταγόνας τινὰς διαχρύσου βευστοῦ, ὅπερ εἶχεν ἐντὸς φιάλης. Ταυτοχρόνως ἡ Μαργαρίτα ἐξύπνησεν, ἀλλ' ὁ ἄγνωστος εἶχε κρυβῆ ὅπισθεν τῶν αὐλαίων. Ἡ Μαργαρίτα κατέπιε διὰ μιᾶς τὸ πλῆρες κυμβίον τῆς, ἀνέλαβε τὸ ἐπὶ τῶν γονάτων της πεσὸν βιβλίον, ἀλλὰ στιγμὰς τινὰς ὕστερον ὁ ῥογχασμὸς αὐτῆς ἐνεψύχωσε τὴν νεάνιδα.

Ἢδη ὁ ἄγνωστος ἦτο πλησίον τῆς κλίνης τῆς Ἄννης ἥτις ἐκτείνασα ἐν ὥρᾳ τρόμου τὴν χεῖρα της ἔξω τῆς κλίνης, δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ τὴν ἀποσύρῃ, ἡ δὲ λυχνία ἐφώτιζε ζωηρῶς τὸν γυμνὸν καὶ κρινόλευκον βραχίονά της. Ὁ ἄγνωστος ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ βυθισμένος εἰς σιωπηλὴν ἔκστασιν, ἡ δὲ Ἄννα βαθεῖως τεταραγμένη περιέμενεν ἐναγωνίως τὸ τέλος τῆς παραδόξου ταύτης σκηνῆς. Αἴφνης χεὶρ της δειλὴ περιέβαλε τοὺς δακτύλους της· ἐκεῖνη ἐφορίκισεν ἀκουσίως, ἀλλ' ὁ ξένος συγκινημένος ὢν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ ἂν ἡ χεὶρ τῆς νέας κόρης ἢ ἡ χεὶρ αὐτοῦ ἔτρεμε. Μετ' οὗ πολὺ ἔκαμιν ἐν βῆμα πρὸς τὰ ὅπισθεν καὶ ἀπεσύρθη, ὡς ἄνθρωπος σκοτοδινίων· ἅμα δὲ ἔφυγεν ἡ κόρη ἀνεκάθησεν ἐπὶ τῆς κλίνης της καὶ ἔθηκε τὴν χεῖρα εἰς τὴν καρδίαν της, ἥτις ἔπαλλε μετὰ σφοδρότητος.

Ἡ ἡμέρα τέλος ἐπῆλθε, καὶ περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν ταχυδρομικὸν ὄχημα εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν, καὶ ἐξ αὐτοῦ κατέβη ὁ ναύαρχος Δορσέτ, ὁ πατήρ τοῦ Οὐίλιαμ. Ἀπὸ ἐνὸς ἡδὴ μηνὸς ἐπεριμένετο ὁ εὐγενὴς λόρδος, ἵνα πανηγυρίσῃ τοὺς γάμους τοῦ υἱοῦ του μετὰ τῆς πλουσίας κληρονόμου Μωβερνῆ. Τὰ πάντα λοιπὸν ἦσαν ἑτοιμα διὰ τὴν

τελετήν, καὶ τὴν ἐπιούσαν ἔμελλον νὰ πορευθῶ-
σιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ νέος ἀξιωματικὸς τοῦ
ναυτικοῦ εἰδοποίησε τὸν θαλαμηπόλον του νὰ τὸν
ἐξυπνήσῃ λίαν πρωΐ· εἶτα κατὰ τὴν συνήθειάν
του ἐκλειδῶθη εἰς τὸ δωμάτιόν του. Τὴν πρωΐαν
ὁ ὑπὸντοπάρχης ἐκτύπησε τὴν θύραν τοῦ θαλάμου
του, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν τῷ ἀπεκρίθη, ἐκτύπησεν ἐκ
δευτέρου ἐπανειλημμένως, ἀλλ' οὐδεμίαν ἀπάν-
τησιν τῷ ἐδόθη. Ἐσπευσεν ὅθεν ν' ἀναγγεῖλῃ
τοῦτο εἰς τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ, οἵτινες ἐξεβίασαν
τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθον· ἡ κλίνη ἦτο κενή, ὁ
δὲ Οὐίλιαμ ἔλειπεν ἀπὸ τοῦ δωματίου του· ποῦ
ἦτο λοιπὸν; Ὅλοι αἱ ὑποθέσεις ἐγίνοντο περὶ
τούτου, ἡ δὲ ἡμέρα παρῆλθε χωρὶς νὰ τὸν
ἴδῃ τις.

Ἐνῶ τὸν ἐζήτουν εἰσέτι ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκό-
τους διὰ τῶν λαμπάδων, ἡ Ἄννα μένουσα εἰς τὸ
δωμάτιόν τις καὶ καθημένη πλησίον τῆς ἐστίης,
ὑπετονθόριζεν ἕνα τῶν μελαγχολικῶν ἤχων τοῦ
Μοζάρτου. Βεβαίως δὲν ἀνησυχεῖ αὐτὴν ἡ ἀπου-
σία τοῦ Οὐίλιαμ, ἀλλ' ἐσυλλογίζετο ὅτι δὲν εἴ-
χεν ἰδῆ τὴν προηγουμένην νύκτα τὸν σιωπηλὸν
ἄγνωστον. Βεβαρημένη λοιπὸν ἐκ κοπώσεως, κατα-
βεβλημένη ὑπὸ τῆς ἀγρυπνίας κατεκλίνθη ἑνωρίς,
καὶ τὸ πρῶτον ἤδη ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ἐγείθη
τὴν νύκτα ταύτην τῆς ἀναπύσεως ἐκείνης, ἣν
ἐσπερεῖτο τὴν ἡμέραν.

Τὴν ἑνδεκάτην ἐν τούτοις ὥραν ὁ ἄγνωστος
εἰσῆλθεν ἄνευ κρότου εἰς τὸν θάλαμον. Προῦχώ-
ρησε μὲ κεφαλὴν κεκλιμένην πρὸς τὴν λυχνίαν,
ἠλάττωσε τὴν λάμπιν αὐτῆς καὶ ἔπειτα ἦλθε
πλησίον τῆς κλίνης τῆς Ἄννης. Ἐρρίψε πρὸς τὰ
ὀπίσω τὴν μαύρην κόμην του, ἐσαύρωσε τὰς
χεῖρας του ἐπὶ τοῦ στήθους του, καὶ ἡ ὠραιότης
καὶ μελαγχολία του τῇ ὑπενθόμισε τὸν πεπτω-
κότα ἄγγελον τοῦ τυφλοῦ Μίλτωνος.

Μετὰ μακρὰν ἔκστασιν ὁ ξένος ἐξέφερεν ὑπό-
κωφον γογγυσμὸν, ἔσφιξε τὸ μέτωπον μὲ τὰς
χεῖρας του καὶ ἐφάνη παλαιὸν πρὸς ἑαυτόν.
Τέλος ὅμως ἔκλινε τὴν κεφαλὴν του πρὸς τὴν
Ἄνναν καὶ τὰ χεῖλη του ἐψιθύρισαν ἐγγὺς τῶν
χειλέων της. Ἡ Ἄννα, τὸν ἐμιμήθη, ἀλλὰ τότε ὁ
ἄγνωστος ἐφρικίασε καθ' ὅλον του τὸ σῶμα, καὶ
ὡς οἰνοβαρὴς ἔπεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων του. Εἴ-
χεν ἐξυπνήσει ἡ Ἄννα ἢ ἀπῆντησεν εἰς ἐν τῶν
φαντασμάτων ἐκείνων, ἅτινα ἐπισκέπτονται τὰς
παρθένους κοιμωμένας; Ἡ ἀμφιβολία αὕτη ὑπῆρ-
ξεν ἐλιγοχρόνιος, διότι ἐρύθημα αἰδοῦς ἐχρωμά-

τισεν ἐντὸς μικροῦ τὰς παρειάς της, καὶ ἐφάνε-
ρωσεν ὅτι δὲν ἐκοιμᾶτο πλέον.

Ὁ ξένος ἔκαμε σημεῖον ἐκπλήξεως καὶ ἐπρό-
φερε μὲ φωνὴν ἀσθενεστάτην. — Ἄννα!

Εἰς τὴν γλυκεῖαν ταύτην καὶ τρυφερὰν φωνήν,
ἣν κατὰ πρῶτον ἤκουσεν ἡ δεσποσύνη Μωδερνῇ,
ἐφρικίασε καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ μέλη.

— Ἄννα! Ἐπανελάθεν ὁ ἄγνωστος μετὰ πλείο-
νος τρυφερότητος.

Ἡ νέα κόρη ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τοὺς ἔ-
κλεισεν αὖθις ἀμέσως.

— Α! ὁμιλήσατε! ἄς πλήξῃ ὁ ἦχος τῆς φω-
νῆς σας τὴν ἀκοήν μου, θὰ ἦναι αὕτη καθαρά, ὡς
ἡ πνοή σας, ὡς τὸ βλέμμα σας. Στρέψατε πρὸς
ἐμὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς σας, οὐς ἐπὶ τοσοῦτον χρό-
νον ἔβλεπον κεκλεισμένους. Ἄφετέ με νὰ σφίξω
ἀκόμη τὴν χεῖρα ταύτην, ἣν ἄπαξ μόνον ἤγ-
γισα.

— Ὅχι! ἀνέκραξεν ἡ νέα κόρη μ' ἐσθραμένην
φωνήν, μὲ ὀφθαλμοὺς κεκλεισμένους· φύγετε, φύ-
γετε, ἡ γυνὴ αὕτη θὰ σᾶς ἀκούσῃ.

Μὴ φοβῆσθε τίποτε, φιλάττη μου, δὲν θὰ ἐξυ-
πνήσῃ. Ἐχυσά ὅπιν εἰς τὸ ποτόν της καὶ θὰ κοι-
μηθῇ μέχρι τῆς πρωΐας. Τὴν ὥραν ταύτην ἡ οἰ-
κία εἶναι μονήρης· ἠκούσατε μακρόθεν τὸν ἦχον
τῆς σάλπιγγος; προσκαλοῦν τὸν Οὐίλιαμ· ἀλλὰ
πρὶν ἐπανελθῇ μᾶς μένει καιρὸς νὰ σᾶς ἀνοίξω τὴν
καρδίαν μου.

— Ὅχι, ὅχι, φύγετε! ἐψιθύρισεν ἡ νέα κόρη.

— Νὰ φύγω ὑπέλαθεν ὁ ἄγνωστος, νὰ φύγω,
ἐνῶ δύνασθε νὰ μὲ ἀκούσητε! Α! δὲν γνωρίζετε
εἰς πόσους κινδύνους ἐξετέθην διὰ νὰ ἐρχωμαι νὰ
σᾶς βλέπω ἐκάστην νύκτα. Δὲν γνωρίζετε τὰς
παγίδας, ἃς μοὶ ἔστηνον. Ποτὲ δὲν ἐπάτησα τὸ
δωμάτιον τοῦτο, τὸ ὅποιον μοὶ φαίνεται καίον
ὑπὸ τοὺς πόδας μου, χωρὶς νὰ μὴ φοβῶμαι ὅτι
διὰ τελευταίαν φορὰν εἰσῆλθον ἐν αὐτῷ.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἠγέρθη ἡ παρθένος
καὶ ἐπακούμβησεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου. Παρε-
τήρησε τὸν ἄγνωστον καὶ τῆς ἐφάνη ὑπὲρ ποτε
ὠραῖος καὶ κατηφής. Τῷ ἔτεινε δὲ τὴν χεῖρα ἣν
ἐκάλυπεν ἐκεῖνος ὑπὸ φιλημάτων ἀπείρων, ἐνῶ
ἡ Ἄννα τὸν ἠρώτα. — Διατί τὸ μυστήριον τοῦτο;
Δὲν δύνασθε νὰ παρουσιασθῆτε εἰς Βρίδελβαλ;
ἔλθετε αὖριον, ἀπευθύνθητε εἰς τὸν πατέρα μου...

Ὁ ξένος ἀφήσας τὴν χεῖρα τῆς κόρης νὰ πέσῃ,
ἀνέκραξεν ὠχρίων. — Εἶναι ἀδύνατον.

— Καὶ διατί; εἶπεν ἡ νέα κόρη μετ' ἀνη-
συχίας.

— Εἶναι ἀδύνατον, Ἄννα !

Ὁ ἄγνωστος ἐφαίνετο ὑπὸ σφοδρᾶς ταραχῆς κατεχόμενος, διότι ἐπεριπάτει μεγάλοις βήμασιν ἐν τῷ δωματίῳ.

— Εἰσθε πτωχὸς ἴσως ; εἶπεν ἡ Ἄννα μὲ φωνὴν συγκεκινημένην.

— Θεέ μου ! Θεέ μου ! ὑποφέρω σκληρῶς, εἶπεν ὁ ἄγνωστος καθ' ἑαυτὸν ὁμιλῶν.

— Ἐλθετε πλησίον, εἶπεν ἡ Ἄννα, πλησιάσατε νὰ σᾶς ὁμιλήσω. Δὲν εἰσθε πλούσιος ; . . Ὡ, ἀδιάφορον ! εἶμαι ἐγὼ ! Ζητήσατε τὴν χεῖρά μου ἀπὸ τὸν πατέρα μου καὶ δὲν θὰ σᾶς τὴν ἀρνηθῇ, διότι θὰ τῷ εἶπω ὅτι σᾶς ἀγαπῶ.

— Ἀδύνατον, Ἄννα, ἀνέκραξεν ὁ νέος μετ' ἀπελπισίας, ἀλλὰ μὴ μὲ ἐρωτήσητε τί μὲ ἐμποδίζει νὰ πράξω τοῦτο. Δὲν εἶναι ἡ πτωχία, διότι εἶμαι πλούσιος, πολὺ πλούσιος ἴσως, δὲν εἶναι ἡ καταγωγὴ διότι εἶμαι εὐγενῆς, καὶ ὅμως δὲν δύναμαι νὰ ἴδω τὸν πατέρα σας.

Ἡ Ἄννα σιωπῶσα ἔκλινε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ στῆθος τῆς καὶ δάκρυα ἐκάλυψαν τὸ πρόσωπόν τῆς.

— Θεέ μου ! εἶπε, λοιπὸν τί ἄνθρωπος εἰσθε ; Πόθεν ἤλθετε ἐδῶ ; τί μὲ θέλετε ; ἄγγελος εἰσθε ἢ δαίμων ; Σᾶς ἐνεπιστεύθη ἀνοήτως τὴν καρδίαν μου, διατὶ λοιπὸν τὴν ἀποποιεῖσθε ᾗδῃ ;

Ἐκ τῶν λόγων τούτων ὁ ἄγνωστος συγκινηθεὶς, ἐπλησίασεν εἰς τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης καὶ εἶπε.

— Κλαίετε ; καὶ εἶμαι ἐγὼ ἡ αἰτία τῆς λύπης σας ; Ἄ ! ἂν ἐτόλμων . . . ἂν μὲ ἡγαπᾶτε ὡς σᾶς ἀγαπῶ, ἂν ἠθέλατε νὰ μὲ ἀκούσητε . . . Ἡ νύξ εἶναι σκοτεινὴ, γνωρίζω καλῶς τὰς ὁδοὺς καὶ πρὶν ἐξημερώσῃ θὰ εἴμεθα μακρὰν ἀπ' ἐδῶ. Ὡ ! μὴ μὲ ἀποστρέψετε, μὴ μὲ ἀποκρούετε, διότι θὰ μὲ φέρετε οὕτως εἰς τὸν τάφον. Ἰμᾶς μόνον ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ ἠγάπησα, καὶ σεῖς μόνη μὲ ἠγαπήσατε ! Δὲν δύναμαι πλέον νὰ ζήσω ἄνευ ὑμῶν. Ἐπεθύμουν νὰ σᾶς βλέπω ἐκάστην ἡμέραν, ἐκάστην ὥραν, ν' ἀναπνέω τὸν ἀέρα, ὃν σεῖς ἀναπνέετε· οὐδεμίαν ἄλλην εὐδαιμονίαν ἐπιθυμῶ εἰμὴ τὴν ἐδικὴν σας εὐδαιμονίαν· θὰ σᾶς ὑπηρετῶ τρέμων ὡς ὁ Ἰνδὸς δούλος σας. Ἐν μειδιάματι τῶν χειλέων σας διασκεδάζει ὅλας τὰς θλίψεις μου, καὶ εἰς ἀσπασμὸς σας μοι ἀποδίδει τὴν εὐδαιμονίαν τῶν ἀγγέλων.

Ἐνῶ ταῦτα ἔλεγεν ὁ ἄγνωστος, ἡ δὲ νέα κόρη τὸν ἤκουε μετ' ἀφάτου ἠδονῆς, κτύπος ἐλαφρὸς ἠκούσθη.

Τρεῖς ἄνθρωποι εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον χωρὶς ἡ δεσποσύνη Μωδερονὴ νὰ ἴδῃ πόθεν εἰσῆχθησαν, διότι ἡ θύρα καὶ τὰ παράθυρα ἦσαν καλῶς κεκλεισμένα. Ὁ ἱματισμὸς αὐτῶν, καίτοι ἀτιμέλητος, οὔτε κομψότητος ὅμως οὔτε χάριτος ἐστερεῖτο. Ὁ εἰς τούτων κρατῶν ἀγγεῖον πλήρες ἐπροχώρησε πρὸς τὴν παστάδα.

— Ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ μέλλοντος γάμου σου, εἶπε κενῶν τὸ ποτήριόν του. Μὰ τὴν ἀλήθειαν καλῶς διέρχεσαι τὸν καιρὸν σου, διότι ἡ μικρὰ εἶναι ὥραία.

Ἡ Ἄννα ἐκπληκτος ἐκρύβη ὀπισθεν τοῦ ἐραστοῦ τῆς, οὗτος δὲ ἰδὼν τοὺς νεωστὶ ἐλθόντας μετέβαλλε χρῶμα, καὶ ἐνῶ διὰ τῆς μιᾶς τῶν χειρῶν του ἐξέσχίζε τὸ πρόσωπόν του, διὰ τῆς ἐτέρας ἐσφιγγε σπασμωδικῶς τὸ ἐγχειρίδιόν του, χωρὶς νὰ αἰσθάνηται ὅτι ἡ αἰχμὴ αὐτοῦ ὀλίγον ἔλειπε νὰ τὸν διατρύψῃ.

— Ἄ ! εἰσθε σεῖς, κύριε, εἶπε μὲ φωνὴν ἡχηράν καὶ προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ, ἔρχεσθε νὰ μὲ εἰδοποιήσητε ἀναμφιβόλως ; εὐχαριστῶ, ἀμέσως ἔρχομαι !

— Εὖγε, σὶρ Ἰωάννη, ἀνέκραξε μετὰ φαιδρότητος εἰς τῶν ξένων. Ἐννοῶ τώρα διατὶ ἀπηγάγομεν χθές, ἐναντίων τῶν ἐξεῶν μας, τὸν Ἡρακλῆ ἐκεῖνον ἀπὸ τὸ ναυαρχεῖον, ὅστις ὑπερασπιζόμενος ἑαυτὸν ὀλίγου δεῖν μὲ κατέτρωγε· δὲν ἦτο ἀντιζηλὸς σας ;

— Ἀναμφιβόλως, ἐψιθύρισε ὁ σὶρ Ἰωάννης μετ' ἀγωνίας· ἀλλ' ἤδη καιρὸς εἶναι ν' ἀναχωρήσητε.

— Ν' ἀναχωρήσωμεν ; εἶπε τρίτος τις, ναί, ἐνθυμηθῆτε ὅμως ὅτι δὲν ἤλθατε ἐδῶ μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ὁμιλήτε μόνον γλυκά, ἀλλὰ . . .

— Σιωπῇ, ἀνέκραξεν ὁ σὶρ Ἰωάννης μὲ φωνὴν κεραυνώδη, θέτων συγχρόνως τὴν χεῖρα του ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ λαλήσαντος· μὴ εἴπῃς λέξιν περὶ τῆς ζωῆς μας !

Ἡ Ἄννα θεώρει τὴν σκηνὴν ταύτην μετὰ τρόμου· ἐνῶ δὲ ὁ σὶρ Ἰωάννης κατέπνιγε τὴν φωνὴν τοῦ συντρόφου του, ἐκεῖνος ἰδὼν ἐπὶ τῆς τραπεζῆς διάφορα πολύτιμα πράγματα ἀνέκραξε·

— Βλέπω, ἀγαπητέ μου φίλε, ὅτι οἱ ποιηταὶ ἔχουσι δίκαιον, ὁ ἔρως εἶναι τυφλός· ἐγὼ ὅμως ἐπειδὴ Θεῖα χάριτι δὲν εἶμαι ἐρωτόληπτος, βλέπω καλῶς.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν συνήθροισε τὰ ἐπὶ τῆς τραπεζῆς ἀντικείμενα ἐκεῖνα καὶ ἡτοιμάζετο ὅπως τὰ ἀρπάσῃ· ἀλλ' ὁ σὶρ Ἰωάννης, τρέξας πρὸς αὐτὸν

— Ἀθλίε, ἐνέκραξεν, ἀφαιρῶν ἀπὸ τὸν κλέπτην τὰ λάφυρά του, μὴ ἐβαρύνῃς τὴν ζωὴν ;

— Ἄν δὲν ἤμεθα παλαιοὶ φίλοι, ἂν δὲν ἐζώμεν πρὸ δεκαετίας ὁμοῦ, ὅτ' ἐδυσαρεστούμην, διότι ἡ νύξ ἦτο κακίστη, εἶπεν ὁ ἄνθρωπος παρὰ τοῦ ὁποίου ἀφῆρσε τὰ πράγματα. Ἐν μόνον γραμματίον εὔρον, ἐξηκολούθησε, παρὰ τῇ δεσποσύνῃ Μωβερνὴ πέντε λιρῶν, τὸ ὅποion ἄφησα, μὴ ἀγαπῶν τὰ νομίσματα.

Ὁ σὶρ Ἰωάννης, ὅστις ἤθελε προσφέρει ὅλον τὸ αἷμα του, ἐὰν ἐδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐκμυστήρευσιν ταύτην, ἔμεινεν ἐκπληκτος καὶ ἄφησε νὰ πέσῃ τὸ ἐγχειρίδιόν του, οἱ δὲ φίλοι του ὠφελθέντες ἐκ τῆς καταστάσεως αὐτοῦ ταύτης, ἀφῆρσαν τὰ πολυτίμα πράγματα ὅσα ἐν τῷ δωματίῳ ὑπῆρχον. Ὁ εἰς αὐτῶν προχωρήσας ἔπειτα πρὸς τὴν ἐστίαν, ἤγειρε τὸ ἐπικαλυμμα καὶ πιέσας ἐλατήριόν τι κρυπτόμενον εἰς τὸν τοίχον, ἐξῆλθε δι' ὅπῃς τινος ἀνοιχθείσης, ἡ δὲ Ἄννα εἶδεν ἀλληλοδιαδόχως δι' αὐτῆς πάντας ἐξελθόντας.

Γονυπετοῦσα ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ἔκρυψε τὸ πρόσωπον μετὰ τῶν χειρῶν της, στιγμαὶ δὲ τινες παρῆλθον χωρὶς ὁ σὶρ Ἰωάννης νὰ τολμήσῃ νὰ ἐγείρῃ τὴν κεφαλὴν. Τέλος χωρὶς νὰ παραιτήσῃ τὴν θέσιν, ἐν ᾗ τὸν προσήλουν ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ αἰσχύνῃ, ἐψιθύρησε βραδέως καὶ μὲ φωνὴν ἐξησθενημένην.

— Ζητῶ συγγνώμην, Ἄννα, δὲν ἔπρεπε νὰ σὰς ἀγαπῶ, δὲν ἤμην ὅμως, φεῦ ! κύριος ἑαυτοῦ. Πρὸ μικροῦ εἶπατε ὅτι μὲ συγχωρεῖτε, καὶ πλέον δὲν μὲ ἐπαναβλέπετε. Λησμονήσατέ με ὅθεν, ὡς λησμονεῖ τις ἐν ὄνειρον. Ἐχετε τὸ δικαίωμα νὰ μὲ μισήσητε, νὰ μὲ περιφρονήσητε, διότι εἰμαι ἔνοχος, τὸν ὅποιον τὰ παίγνια κατέστρεψαν καὶ ἡ δικαιοσύνη καταδιώκει, καὶ ὅς τις ὅπως ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς δαπάνας βίου ἐκδεδιηγμένου κατέφυγε καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ἔγκλημα . . . Καὶ ὅμως ἀφότου σὰς εἶδον ἔγαινα καλλίτερος. Προσεπάθησα νὰ ἐξέλθω τοῦ βαράθρου, εἰς τὸ ὅποion ἐνέπεσα, ὑπεσχέθην νὰ ἐπανορθώσω τὰ σφάλματά μου, καὶ ἐνόμισα ὅτι διὰ τοῦ ἔρωτός σας ἠδυνάμην νὰ ἐξαγνισθῶ.

Λυγμοὶ κατέπνιξαν τὴν φωνὴν του, ἡ δὲ Ἄννα συνεθρήνιε μετ' αὐτοῦ.

— Κατησχύνθην ἐνώπιον ὑμῶν, προσέθηκεν ὁ νέος μὲ τόνον πλήρη ὀδύνης, ἀλλ' ἀναχωρῶ . . . φεύγω ἐξ Ἀγγλίας καὶ πηγαίνω νὰ ἀποθάνω πτωχὸς καὶ τίμιος εἰς ἄγνωστον τινα γωνίαν . . . Ἰππὴρξ ἔνοχος, ἀλλὰ πιστεῦσατέ με . . . ἡ τιμωρία μὲ παρακολουθεῖ.

Ἡ Ἄννα, ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἔμεινεν ἀκίνητος· ὁ ξένος ἀπέθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης πᾶν ὅ,τι ἄλλο εἶχεν ὑπεξαίρεσει ἐκ τῶν πραγμάτων τῆς νεάνιδος, τὰς χειρίδας, τὸ βινόμακτρον, τὸ κάτοπτρον καὶ τέλος τὸ εἰκόνιον, ὅπερ εἶχε χάσει ὁ Οὐίλιαμ. Μετὰ δὲ τὴν θυσίαν ταύτην ἐξηκολούθησεν.

— Οὐδὲν πρέπει νὰ κρατῶ ἐκ τῶν ἀνηκόντων εἰς ὑμᾶς πραγμάτων, τὰ ὅποια δύνανται νὰ αὐξάνωσι καθ' ἐκάστην τὴν θλίψιν μου· χαίρετε, κυρία· ἀναχωρῶ χωρὶς νὰ ζητήσω παρ' ὑμῶν λόγον τινα, ἀποχαιρετισμοῦ ἔνδειξιν, βλέμμα τέλους ἐπιεικειᾶς, διότι εἰμαι ἀνάξιος καὶ τὸ ὑποπύδιον τῶν ποδῶν σας ν' ἀποσπασθῶ. Καὶ ὅμως διὰ νὰ περιμένω ἡσύχως τὸν θάνατον πρέπει νὰ ἔχω βεβαιότητα ὅτι μὲ ἐσυγχωρήσατε.

Ἡ Ἄννα καθ' ὅλην τὴν σκηνὴν ταύτην ἔμεινεν ἀκίνητος, ὅτε δὲ μετ' ὀλίγων στιγμῶν ματαίαν προσδοκίαν ἀπεσύρθη ὁ σὶρ Ἰωάννης βραδέως καὶ ἐγένετο ἄφαντος διὰ τῆς αὐτῆς ὁπῆς, δι' ἧς εἶχον ἐξέλθῃ προηγουμένως καὶ οἱ σύντροφοί του, συνελθοῦσα εἰς ἑαυτήν, ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπόν της καὶ ἐθεώρησε περίξ αὐτῆς ἰδοῦσα δὲ ὅτι εἶναι μόνη.

— Σὶρ Ἰωάννη ! ἀνέκραξε μὲ φωνὴν ἱκετευτικήν . . . Σὶρ Ἰωάννη, ἐπανέλαβε μετ' ἀγωνίας.

Τὰ πάντα ἔμενον σιωπηλὰ κύκλῳ της· καταβάσα κότε τῆς κλίνης ἔλαβε τὸ ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἔραστοῦ της πεσὸν ἐγχειρίδιον, καὶ ἀφοῦ τὸ ἔφερεν εἰς τὰς χεῖρας της, ἤνοιξε κατόπιν τὸ στήθος της καὶ τὸ ἐνέπηξεν εἰς αὐτό.

Ὅτε ἐξημέρωσεν ὁ Κ. Μωβερνῇ, τὸν ὅποιον ἡ μυστηριώδης ἐξαφάνισις τοῦ Οὐίλιαμ ἐτάρασσε, ἔκρουσε τὴν θύραν τῆς θυγατρὸς του. Ἐντρομος γενόμενος ἐκ τῆς σιγῆς ἣτις ἐβασίλευεν ἐν τῷ δωματίῳ, προσεκάλεσε τοὺς ὑπηρέτας του καὶ διέβρῃξε τὴν θύραν. Εἰς τὸ ἀμυδρὸν τότε τῆς λυχνίας φῶς διέκρινε τὴν Μαργαρίταν κοιμωμένην εἰσέτι καὶ τὴν Ἄνναν ἐκτάδην καιμένην. Ἡ κλίνη καὶ αἱ αὐλαῖαι αὐτῆς ἦσαν καθημαγμέναι, ἐγχειρίδιον δὲ ὑγρὸν εἰσέτι ἔκειτο πλησίον τοῦ πτώματος.

Ὁ ἀτυχὴς πατὴρ τῆς Ἄννης προεκήρυξεν ὅτι προσφέρει ἅπασαν τὴν περιουσίαν του εἰς τὸν ἀνακαλύποντα τὸν φονέα τῆς θυγατρὸς του, ἀλλὰ πᾶσαι αἱ ἔρευναι ἀπέβησαν ἄκαρποι. Τὴν ἐπιούσαν τῆς φονικῆς σκηνῆς, ἡ οἰκογένεια παρήτησε τὴν ὄλαθρίαν ἐκείνην διαμονὴν, καὶ μέχρι τῆς σήμερον δεικνύεται εἰς τὸν διερχόμενον ἀπὸ Λεβονσὶρ περιηγητὴν πύργος ἀκατοίκητος, ὃν οἱ ἐγγχώριοι καλοῦσιν οἰκίαν τοῦ διαβόλου.